

en Udtalelse om, at vi godkjende Regnskabet, naar man da ikke vil sige som Ordføreren, at det gjør ikke Noget, hvad Udtryk der bruges, naar vi blot blive enige om, hvad vi skulle forstaa derved; thi saa kunne vi jo ligesaa godt blive staaende ved det Gamle, og det Naturlige er dog at anvende et Ord efter den almindelige Betydning, som det har i det danske Sprog, og efter denne Ordets almindelige Betydning kunne vi her ikke „godkjende“ Regnskabet, fordi vi ikke kjende tilstrækkeligt til det. Jeg skal endog saa sige, at ikke engang de ærede Statsrevisorer kunne godkjende det; thi forsaavidt de ikke selv have specielt behandlet vedkommende Afsnit, kjende de ikke tilstrækkeligt til det, ja, jeg kan gaa et Skridt videre og sige, at selv den Statsrevisor, der har behandlet et Afsnit, kjender ikke saa tilstrækkeligt til det, at han i Et og Alt kan godkjende sin Del af Regnskabet, ja, jeg vil endog saa gaa et Skridt videre endnu og sige, at vi Alle og det ærede Udvalg med kunne erklære, at vi i flere Punkter ikke kunne godkjende Regnskabet; thi det ærede Udvalg har i en følgende Sag, hvor det ogsaa foreslaar at godkjende Regnskabet, anført i det Mindste en halv Snes Punkter, om hvilke det i sin Betænkning har henledt Opmærksomheden paa, at Regnskabsaflæggelsen er vigtig, at det altsaa forsaavidt ikke kan godkjendes denne. Jeg tror at have paavist, at Ordet „godkjende“ med Hensyn til Regnskabsaflæggelsen er et meget uheldigt Udtryk. Vil man endelig forandre det Gamle, er der mange forskjellige Maader at gjøre det paa, hvorimod der ikke kan nedlægges en saa absolut Indsigelse. Man kan sige, at man fræfaldt alt Kraav paa ydeligere Indsigelse; man kan bruge det Udtryk, at man vil betragte Regnskabsaflæggelsen som det omhandlede Aar med dets Følger som afsluttet. Der kan være flere andre Former, men alle disse Former maa ikke gaa videre ifølge deres Betydning end til, hvad vi her skulle afgjøre, nemlig at vi betragte vedkommende Regnskabsaflæggelse som endt, og at al mulig ydeligere Debat og Ansvar i den Sag skal der ikke kunne være Tale om. Jeg mener derfor, at den Ændring, som her er foreslaet, er meget utildig og uheldig. For mit Vedkommende maa jeg, naar dette Punkt kommer til Afstemning, stemme derimod, og hvad Indstillingerne under Nr. 1 og Nr. 2 angaar, maa jeg ogsaa indtil videre stemme mod dem, men jeg gaar forøvrigt ud fra, at de af Udvalget ville blive forandrede til anden Behandling.

Formanden (Krabbe): For at ærede Medlemmer ikke skulle være i Misforstaaelse, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der, efterat Ændringsforslagene ere afgjorte, vil blive stemt over Forslaget til Beslutning under Et.

Ministeren for Kirke- og Undervis-

ningsvæsenet (Fischer): Jeg havde antaget, at dette Forslag til Beslutning, der indeholder 4 Punkter, vilde være kommet til Afstemning saaledes, at hvert Punkt fattedes under Afstemning for sig, og dette har havt til Følge, at jeg har undladt at stille et Ændringsforslag om, at Punkt 2 udgaar, hvilket jeg ellers skulde have tilladt mig. Jeg skal imidlertid nu oplyse, hvorfor jeg vilde have stillet et saadant Ændringsforslag, og skal da enten selv stille et Forslag ved 2den og sidste Behandling af Sagen eller tillade mig at forvente, at det ærede Udvalg efter nærmere at have taget Sagen under Overveelse vil stille et Ændringsforslag. Punkt 2 indeholder under a. den Sætning, at „Statsrevisionen for 1873—74 vil have at modtage og behandle de manglende Besvarelser“. Der maa jeg nu henholde mig til, hvad der ganske nylig blev udtalt af et æret Medlem (Gad), at Statsrevisionen for 1873—74 har afsluttet sit Æverv, og der kan derfor intet Mere henvises til dens Behandling; det maatte derfor i alt Fald hedde: Statsrevisionen for 1874—76. Men ved Siden deraf maa jeg gjøre opmærksom paa, at den omhandlede Besvarelse af Kultusministeriet tilfillede Statsrevisionen under 8de August 1874. Dengang var imidlertid — jeg bemærker i Forbigaaende, at det var mig, der da som Statsrevisor havde Kultusministeriets Regnskab til Behandling — Betænkningen over § 21 vedtagen af Revisionen og afgiven til Trykken, saa at det ikke var muligt dengang at tage Hensyn til disse Besvarelser; de bleve derfor tilsendte det Udvalg, som var nebsat af Rigsdagen i forrige Samling til at behandle Statsrevisorernes Beretning for 1872—73. Hvad der er gjort der med Besvarelserne, hvorledes det er gaet med dem, ser jeg mig ikke i Stand til at oplyse; thi da jeg ligeledes i Egenstab af Statsrevisor for Regnskabet for 1873—74 søgte disse Besvarelser for at tage Hensyn til dem, vare de intetsteds at finde; de ere bortkomne. Jeg tør maasse antage, at Udvalget iijor har behandlet dem saa grundig, at der slet Intet er blevet tilovers af dem. Dette veed jeg ikke, men det vil i alt Fald være let at tilveiebringe Gjenparten af dem. Jeg finder altsaa, at den første Beslutning maa udgaa, da Regnskaberne ere Rigsdagen overgivne og ere kjendte af det Udvalg, som har behandlet Sagen. Dernæst staar der under b.: „Statsrevisionen for 1873—74 vil have at modtage og behandle den grønlandfse Missions Regnskab for 1871—72“. Efter at jeg nu har gjort opmærksom paa, at „1873—74“ i alt Fald ikke kan blive staaende, heller ikke paa dette Sted, maa jeg henlede Opmærksomheden paa, at i Statsrevisionens Betænkning for 1873—74 S. 113 findes under A. astrykt den grønlandfse Missions Regnskab for 1871—72. Dette Regnskab staar altsaa ikke længer tilbage. Det er aflagt og behandlet af Statsrevisionen. Endvidere findes S. 115 under B. den grønlandfse